

A városi zeneiskola átalakítása

Még nem döntöttek a tervekről

(A Délmagyarországi munkatársától.) A város hatósága ismét foglalkozik a városi zeneiskola kibővítésének kérdésével, mert a Tisza Lajos-körút és a Petőfi Sándor-sugárút sarkán álló régi épület régóta nem nyújt megfelelő hajlékot ennek a fontos intézménynek. A zeneiskolai bizottság javaslatára a polgármester nemrég tervpályázatot írt ki az épület átalakítására, kibővítésére és renoválására. A pályázat nagy érdeklődést keltett az építészek körében és számos pályamunka benyújtását eredményezte. A beérkezett pályatervet a zenebizottság a mérnöki hivatalnak adta ki tüzetes áttanulmányozás céljából.

A bizottság most ülést tartott és ezen az ülésen Kővér Tibor műszaki tanácsos ismertette a mérnöki hivatal jelentését a tervekről. A bizottság nem foglalt állást egyik terv mellett sem,

Egy emberöltő

bizonyosága áll az Aspirin-tabletták jóhírneve mögött. Az Aspirin 40 év alatti bizonyosságot szolgáltatott az egész világ előtt arról is, hogy tökéletesen ártalmatlan. Még állandó használat mellett, évek múltán sem hat károsan a szervezetre, amellyel, hogy gyógyít s fájdalmat enyhít.

ASPIRIN
TABLETTÁK

DE UGYELJUNK MINDIG A BAYER-KERESZTREI DE UGYELJUNK MINDIG A BAYER-KERESZTREI DE UGYELJUNK MINDIG A BAYER-KERESZTREI

hanem mivel még több részletkérdés tisztázását tartja szükségesnek, úgy határozott, hogy a terveket újból kiadja a mérnöki hivatalnak és ha a mérnökség elkészül új jelentésével, annak alapján ismét foglalkozni fog a kérdéssel és végleges javaslatát akkor terjeszti a polgármester elé.

*Legyen otthon vendégváros! Dreher Képz
vendég elé jobbat ennél nem lehet!*

Szegedi ingatlanárak 1937-ben

Írta dr. ing. KRÓL OSZVÁLD.

A birtokforgalomra és a földárakra vonatkozó közlések mindig érdeklődésre tarthatnak számot, elsősorban természetesen azoknál, kik ingatlant szerezni, vagy elidegeníteni óhajtanak. A földárak ismerete azonban nemcsak önmagáért kíváncsi, hanem azért is, mert a földár alakulásából a mezőgazdaság jövedelmezőségére és az általános gazdasági helyzetre vonatkozólag is bizonyos következtetések vonhatók le. Azért vielkednek az ingatlanpiac helyzete iránt érdeklődéssel mindazok is, kik tudományos munkásságuk, vagy gyakorlati tevékenységük folytán a földdel és a mezőgazdaság-

gal valamilyen kapcsolatban állanak. Az utóbbiak száma különösen Szegeden nagy, ahol a lakosságnak tekintélyes része, ha maga nem is östermelő, mégis a földből él.

A következőkben foglalkozunk a szegedi birtokforgalom és földárak 1937. évi alakulásával annak előrebocsátása mellett, hogy statisztikai adataink csak elidegenített külterületi és mezőgazdasági ingatlanokra vonatkoznak. A tulajdonost cserélt házhelyeket és azon ingatlanokat, amelyek a körtöltésen kívüli, de ezzel közvetlen szomszédos dűlőkben, vagy a körtöltésen belül fekszenek, figyelmen

kívül hagyjuk. A jezett dűlőkben, tudniillik az ingatlanának az egyéb dűlőkével nem hasonlíthatók össze, mivel a beépített belterülethez közvetlen csatlakozó dűlőkben az ingatlanok mezőgazdasági jellege nagyjából már megszűnt.

Ezek előrebocsátása után most már megállapíthatjuk, hogy az 1937. évben Szeged külterületén visszerthes jogügylet alapján összesen 520 mezőgazdasági ingatlan cserélt tulajdonost, tehát majdnem pontosan ugyanannyi, mint az előző évben. Már ebből is következik, hogy a birtokforgalom nem emelkedett lényegesen. Az elidegenített ingatlanok összterülete alig közelítette meg a 927 kat. holdat s ezzel csak 5 százalékkal haladta meg az 1936. évben cserélt területet, ami természetesen nem tekinthető lényeges forgalomemelkedésnek. Nagyon szerény keretek között mozgott az ármozgás is, miután az előbb jelzett területért 906.886 P vételárát, vagyis négyszögönként 61 fillért fizettek, ami az előző évvel szemben szintén csak 5 százalékos áremelkedést jelent. Tájékoztatás céljára közlöm itt az utolsó évek idevonatkozó adatait is. Ezekben az években az ingatlanok négyszögönkénti átlagárát a következők voltak:

1932. évben	69 fillér,
1933. évben	56 fillér,
1934. évben	54 fillér,
1935. évben	45 fillér,
1936. évben	53 fillér.

A kimutatásból megállapítható, hogy a földárak 1937. évi átlaga az 1933. évnél, vagyis a gazdasági

nyújtottam az összeget s mielőtt bucsuzásba kezdek, becsuktam az ajtót.

Másnap az egész ház, az új ember, Péter dicsőretétől visszhangzott. Hogy milyen törekvő, szerény, szorgalmas, udvarias és becsületes. Természetesen mindenkinek elreztette életének tragédiáját s feleségem könnyes szemmel idézett belőle szemelvényeket. Én, büszkén emberismertemre, szerényen hallgattam a Péterről szóló ódákat. Hiába, a szegénység még sem rontja meg annyira az embereket s ott is lehet még olyan gyöngyszemeket találni, mint Péter.

Ezért este, teljes nyíltsággal, a megbánás minden jele nélkül jelentettem be feleségemnek, hogy Péternek egy öltönyruhát, egy alighasznált pullovert s egy pár cipőt adtam. A szokásos beszéd- és értelemgyakorlat el is maradt s hitvesem csak annyit jegyzett meg, hogy legalább ne a legjobb ruhámat adtam volna az újszülöttnak.

A következő napon hirtelen megromlott Péter minősítése. A dolgát ugyan kifogástalanul látja el most is, azonban csökönyös és hallani sem akar arról, hogy a piszkosabb munkánál levegő az új ruhát, — panaszként a feleségem. Kabátja csupa szírfolt, nadrágjával is beleül mindenbe, — fejezte be nőm a helyzet ismertetését.

— Ebben meg nyilvánul valami lustaság, — vaktartam meg a fejemet elgondolkozva. Hiába, nem elég a ruha, nevelni is kell az embert. Igaz, hogy korábban ilyesmi a legnagyobb viaváza mellett is előfordul. Nem lenne jó egy külön dolgozóruhát adni neki, — fordultam hitvesemhez, felvilágosítva a nagyszerű ötlettel.

— Megőrültél? — Akkor vegyen neki egy uccai ruhát is, ha lemegy a fűszereshez!

— Na, ne vigye tulzása! — vonultam vissza óvatosan. Ez tényleg nem lehetséges... De mit szólna ahhoz, ha egy munkaköpenyt adnánk neki?

— Munkaköpenyt? — ismételte lecsútt pillanattal hitvesem. Miért nem fogad inkább mellé egy mindenest, vagy inást, aki helyette elvégzi a munkát, míg Péter, a maga dolgozószobájában, szivarozva viavázna az új ruhájára.

Beláttam, hogy ez sem lenne jó megoldás. Itt csak egy mód van hátra: lelkébeszélgetni Péternek s megmagyarázni neki, hogy ha nem alkalmazkodik, kénytelenek leszünk elbocsátani. Természetesen ezt a fenyegetést legutóljára tartogatom, mert hiszen a ruha most már az övé s azt csinálhatja vele, amit akar.

Azonnal csengettem s a bejövő szobalánnyal Pétert kórtam. A lány néhány pillanat múlva visszajött azzal, hogy Péter öt perc múlva itt lesz, csak előbb elszívja a cigarettáját.

Erre a szemtelenségre feleségem megtiltotta a kihallgatás megtartását s kijelentette, hogy Péter holnap repülni fog. A fiatalember viselkedése engem is meglepett s hiába igyekeztem elmélyedni a szegényember lélektanának boncolásába, nagyon gyenge érveket tudtam felhozni mentésére.

— Várjunk még egy napot, — biztattam villogó szemű hitvesemet. Hát ha holnapra észreter s megváltozik.

Eleinte hallani sem akart róla, de addig beszélt az emberiességről s a Péterre való újabb nyomorrról, hogy nagynehéz beleegyezett.

Másnap délelőtt izgatottan siettem haza. Olvan előérzetem volt, mintha Péter nem érné meg nálunk a teljes nyugdíjhoz szükséges szolgálati időt. Feleségem feldúlt arccal fogadott.

— Kérlek, az a csirkéfogó ma a régi, rongyos ruhájában jött be!

Megkényeztettem s háltottam fel:

— Látja, mégis csak jó volt, hogy nem dobtuk ki elharmadodottan. Biztosan a pucarájba vitte az én ruhámat.

— Volt eszében!... Eladta a gazember!

Néhány nap telt el s lassan elűlték a Péter által felvert hullámok. Előrekezdett a vasárnap s s már korán reggel jócskán aludtam, hogy felhasználjam a hivatali szabadnapot. Rákésem dolgoztam, amikor ugy tíz óra tájban hosszú, kétszer megismétlődő esengő hollétezik be. Hozz látszik, a házban nagyon elmerült munkájában, s ezért nekem kellett aítót nyitnom.

Az áttóban Péter várakozott egy nő társasá-

gában.

— A feleségem, — mutatta be elegáns mozdulattal. Tessék nézni, új télikabát van rajta. Tegnap vettük, de még nincs kifizetve. Harminc pengővel tartozunk bele, — magyarázta előékenyen.

— Mit érdekel ez engem? — csodálkoztam.

— Ugy gondoltuk, hogy eddig is olyan jó volt hozzánk a mélt. nagyságos ur s most sem fog cserbenhagyni bennünket, akik igazán megérdemljük a támogatást, — fejezte be szemérmelennül.

Nem tudtam hirtelen, hogy nevessek vagy felháborodjam. Komolyan szóltam:

— Nem adok egy fillért sem! Aki nem becsüli meg magát, az nem érdemel segítséget!

— Legalább annyit adjon, amennyit Gergely bácsi szokott kapni!

— Annak adnék, mert az nem viselkedett volna olyan csufosan, mint maga. Különben is az már öreg ember... De maga, nem restelli, hogy ilyen fiatalon, egészségesen koldul?

— Ugyan kérem, — legyintett fölényesen. Az öreg, persze az más. Az mindig jobb, mint a fiatal! Mi azonban, az új honoráció, szintén mások vagyunk, akik tudjuk, hogy munkával nem lehet pénzt keresni!

Előntött a méreg erre a beszédre. Mielőtt azonban megszólalhattam volna, az asszony elhúzta az urát, mondván:

— Gyere fiam, nem vagyunk mi erre rászorítva — s új kabátjában önérzetesen lépkedve elindult a lépcsőn, Péter pedig foszladozó tenniszcipőben zajtalanul követte.

Feleségemnek nem szóltam az új „honoráció” jelentkezéséről s igyekeztem én is elfelejteni az egész esetet. Ma reggel azonban egy pillanatra mégis eszembe jutott jótékonkodási kudarcom. Az uccán ugyanis találkoztam Péterrel. Láttam rajta, hogy megismert, de elfordította a fejét.

En azonban uralkodtam magamon s elbalástoltam, hogy ez nekem milyen rosszul esett.

Most még csak attól félek, hogy Gergely bácsi is ellenem uszítja s akkor nézhetek egy új, rendes koldus után.